

บทอ่าน เรื่อง กระจายตีนตุ่ม
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๓ เรื่อง เราม่าบ้านทีก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง การแสดงความคิดเห็น
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

เรื่องกระจายตีนตุ่ม

กาลครั้งหนึ่ง กระจายตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ใต้ต้นตาล
ขณะที่นอนหลับอยู่นั้น เกิดพายุใหญ่
ทำให้ลูกตาลหล่นลงที่พื้นดินเกือบถูกกระจาย
กระจายตกใจตื่นขึ้น คิดว่าฟ้าถล่ม ไม่ทันได้คิดไตร่ตรอง
ลุกขึ้นได้ก็วิ่งไปอย่างสุดกำลัง เพราะกลัวความตาย
สัตว์อื่น ๆ เห็นกระจายวิ่งมาจนเต็มกำลัง
ดังนั้นจึงถามกระจายว่า “นี่ท่านวิ่งหนีอะไรมา”
กระจายวิ่งพลางบอกพลางว่า “ฟ้าถล่ม”

สัตว์เหล่านั้นได้ฟังกระจายบอก
ไม่ทันคิดนึกว่าฟ้าถล่มจริง ก็พากันวิ่งตามกระจายไป
หกล้ม ขาหัก แขนหัก โคนต้นไม้ ตกเหวตายบ้างก็มี
ส่วนที่ยังเหลือก็พากันวิ่งหนีต่อไปอีก

จนกระทั่ง มาพบพญาราชสีห์ตัวหนึ่ง เป็นสัตว์มีปัญญา
เห็นสัตว์ทั้งหลายพากันวิ่งมาไม่หยุดไม่หย่อน จึงร้องถามว่า...

“พวกท่านวิ่งหนีอะไรมา”

กระจายจึงเล่าเรื่องให้ราชสีห์ฟัง ราชสีห์ก็เข้าใจทันที
จึงถามต่อไปว่า “ฟ้าถล่มที่ตรงไหน จงพาเราไปดูสักที”

พอไปถึงใต้ต้นตาลที่กระต่ายนอน
พญาราชสีห์พิเคราะห์ดู เห็นลูกตาลตกอยู่ที่โคนต้น
ก็เข้าใจว่าที่แท้เป็นลูกตาลตกลงบนใบตาลแห้ง จึงเกิดเสียงดัง
จนเจ้ากระต่ายคิดว่าแผ่นดินถล่ม
สัตว์ทั้งหลายเกือบต้องเสียชีวิต
เพราะเชื่อตามเสียงผู้อื่นโดยไม่คิดไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน

เมื่อรู้สาเหตุแล้ว จึงประกาศให้สัตว์ทั้งหลายทราบตามความเป็นจริง
ด้วยความสุขุมรอบคอบรู้จักใช้สติปัญญาไตร่ตรอง
พญาราชสีห์จึงสามารถรักษาชีวิตสัตว์ทั้งหลายไว้ได้
และนำความสงบสุขมาสู่ป่าใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

“อย่าตื่นตกใจโวยวายเชื่อข่าวลือจากผู้อื่น โดยไม่พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อน”

(แหล่งที่มาของภาพ : จากหนังสือภาพสุภาพচিতไทย ของกระทรวงศึกษาธิการ)